

[Holstein.]

Forhold, efter at Folkeforbundet er dannet —, men i hvert Fald skulde det synes, at der med god Villie fra alle Sider maatte være Mulighed for at faa Forhandlinger i Stand mellem de nordiske Lande.

Det synes, som om Villien er langt bedre i Sverige, end den er i Danmark, til at søge at naa til en fælles Opræden paa det folkeretlige Omraade, inden der gaas til saa gennemgribende Militærreformer, som det paatænkes fra den danske Regerings Side og ogsaa i visse yderliggaaende svenske socialdemokratiske Kredse.

Det synes mig derfor, at det konservative Forslag til Beslutning er vel begrundet i de storpolitiske og folkeretlige Forhold, saaledes som de har formet sig siden Verdenskrigens Afslutning. Den højtærede Udenrigsminister har jo selv paa den interparlamentariske Kongres i afvigte Efteraar bekræftet, at Udviklingen har været en stor Skuffelse for radikal-pacifistiske Kredse, i Særdeleshed i det lille Kongerige Danmark, saa stor en Skuffelse, at han følte sig opfordret til paa Danmarks Vegne at tale manende Ord til Repræsentanterne for de fremmede Stater om, at hvis der ikke snart tilvejebragtes positive Resultater i Enighed mellem Folkeforbundets Medlemmer paa det militærpolitiske Omraade, vilde Folkeforbundets Prestige gaa rivende tilbage.

Sidst, men ikke mindst synes det mig, at den Stilling, som Partiet Venstre i den allersneste Fase af Militærdebatten her i Landet, har taget, giver fuldgod Hjemmel for at rejse det Krav, som er stillet fra konservativ Side. Vi hørte nu det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gengive Venstres Militærordfører, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansens Udtalelser i Maj 1922 om hans Grundsyn paa Danmarks fremtidige Forsvarsberedskab, nemlig at Danmark skulde have et positivt, effektivt Forsvar, som satte det i Stand til at opfylde sine internationale Forpligtelser — det ærede Medlem anerkendte altsaa, at der var internationale Forpligtelser, som krævede et positivt Militærberedskab — og endvidere satte det i Stand til at forsvare sin statslige Uafhængighed.

Det var uimodsagt Venstres Stilling i 1922, og intet Medlem af Partiet tænkte den Gang paa at rokke denne Grundbetragt-

ning. Derimod hørte jeg for nylig det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen udtale offentligt i Anledning af, at Offentligheden havde faaet Underretning om, at Venstre var villigt til at søge Forhandlinger med den radikal-socialdemokratiske Regering om en Nyordning af dansk Militærberedskab, at Venstre havde ændret Standpunkt i den Forstand, at Venstre betragtede Opgaverne for det danske Militærberedskab som mindre nu, end man var tilbøjelig til at mene i 1922. (I. A. Hansen: Det er ganske urigtigt citeret). Opgaverne er snævrere nu, saaledes sagde det ærede Medlem til „Berlingske Tidende“, Opgaverne er snævrere nu, end vi hidtil har opfattet dem, men til Gengæld maa vi fastholde, at Danmark har positive Forsvarsopgaver, som det ikke kan sige sig løs fra.

Saaledes udtalte det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen sig forleden Dag til „Berlingske Tidende“, og det slog mig i den Grad, at jeg tænkte ved mig selv, at naar vi nu faar Militærspørgsmaalet til Behandling i Folketinget, maa vi have Klarhed fra Partiet Venstre over, hvad det egentlig er, Partiet mener. Har Partiet Venstre ændret Standpunkt siden 1922 i sin Vurdering af det udenrigspolitiske og folkeretlige Grundlag for Danmarks Militærberedskab, eller har det ikke?

Hvis Venstre har det, saa er det jo da en forfærdelig Falliterklæring for den Militærpolitik, som Venstre har ført i 1922 og i Aarene derefter: Hvis Venstre mener, at udenrigspolitiske og folkeretlige Hensyn ikke er til Hinder for en Reduktion af de nuværende Militærudgifter paa maaske en halv Snes Mill. Kr., har Venstre dermed uforbeholdent erkendt, at hele dets Militærpolitik, hvis Forudsætningerne stadig har været de samme, udenrigspolitisk og folkeretligt, som i 1922, har været et eneste stort Fejlgreb i de forløbne 8 Aar.

Hvis Venstre derimod ikke mener, at de udenrigske og folkeretlige Forudsætninger for den Ordning, man gik til i 1922, nu er bristet, eller i hvert Fald i væsentlig Grad forandret, og at Grundlaget altsaa ikke nu er etsaadant, at man kan gaa til en ganske ny og radikal Reform af vort Forsvarsberedskab, som i meget betydelig Grad indskrænker dette fra, hvad der var tilsigtet og anset som rigtigt — Forsøget kan jo have været mere eller min-